

REGELŐ.

Pesten vasárnap december 11^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. boritéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenkéntis válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Egy álorczás bál Parisban.

(Dumas Sándor után)

Meghagyám, hogy senki számára sem vagyok hon.

Barátim egyike azonban kiküzdé a' beléptet.

Inasom H. Antony urat jelenté-be. József liberiája mögött egy fekete köntös végét vevém észre; bizonyos valék, hogy az, ki a' köntöst viselé, részéről háló-köntösöm csucsát meglátta; így tehát lehetlen lévén magamat eltagadnom, fenhangon mondám: — „jól! jól! lépjen-be. — Menjen manóba! — mondám magamban igen halkán.

Ha dolgozunk, csupán a' nő, kit szeretünk, háborgathat büntetlenül; mert számára abban, miben munkálódunk, mindig egy húr peneg.

Én azért azon félig savanyú arczczal mentem a' vendég elejébe, melylyel az író, ki olly pillanatban szakasztatik félbe, melyben ettől leginkább fél; de vendégem olly halvány volt 's elváltozva, hogy hozzá intézett első szavaim ezek valának: „Mi baja? Mi történt kegyeddel?“

„Hagyjon lélekzethez jutnom — mondá — megmondom azonnal; de talán álom volt, 's én örült vagyok.“

Karszékbe veté magát, és fejét két karjába csüggeszté.

Bámulattal néztem rá; haja esőtől áázva, csizmáji, térdei, 's nadrágjának alsó része sárral fedve; a' kapunál inasát, 's csészáját láttam. Mit véljek felőle?

Ő latta meglepétesemet. — „A' Père-Lachaise-i sir-teremben valék“ — mondá.

„Most tiz órakor reggel?“

„Én hét órakor valék.... Átkozott álorczás bál!“

Nem fejthetém-meg, mi köze egy alorczás-bálnak 's a' Père-Lachaise-nek egymással. Én hátamat kályhámnak fordítám, és spa-

nyol phlegmával 's türelemmel kezdék ujjaik között egy cigarrót tekergetni.

Midőn ezzel kész valék, Antony-t kináltam vele, kiről tudám, hogy e' nemű figyelmemet közönségesen köszönettel veszi.

Ő fejével köszönetet inte, de a' cigarrót kezével eltolá.

Én meghajlám, azt magamnak meggyújtandó: Antony visszatartoztatott.

„Sándor! — mondá hozzám — hallgasson-meg kérem!”

„Hiszen már egy óranegyed óta van kegyed itt, és semmit sem beszél velem.”

„Egészen különös kaland.” — Én feleltem; cigarrómat kályhámra tevén karjaimat keresztbe kúcsolám, mint olly férjfi, ki mindenre kész; lassanként vélvén, hogy Antony talán megtebo-lyodott.

„Emlékezik kegyed a' dalszínházban adott bálra, mellyen össze-
találkozáunk?” — kérde Antony néhány percz után.

„Az utósóra, mellyben legfeljebb 200 személy vala jelen?”

„Éppen ezt értem. Én kegyedet elhagyám a' Varietés színházba menendő, mellyről csudás időnk közepette mint csudáról beszéltek: kegyed ki akará oda menetemet fejemből verni; de egy boldogtalan esemény oda üzött. O! miért nem látta ezt kegyed, ki különben er-
kölcöket fest? Miért nem volt Hoffmann vagy Callot ott, hogy a' képzelgős és torz rajzot levegye?! Én a' dalszínházat üresen és ko-
molyan hagytam-el, 's most tömött és vig teremtet lelék: a' csarno-
kok, páholyok, földszin tömve voltak. Körüljáram a' teremtet: húsz
álorczás szállita nevemen, 's a' magukét megsugták. Ezek mind fő
rendű urak voltak, csupa fiatal emberek, névre, szivre 's érdemre
nézve hiresek; nemzetséget, művészséget, 's politikát felejtve, ko-
moly végzetes időpontunk közepette egy országlási estvét állítanak-
fel. Mondták nekem, és én még sem hittem! — Nehány lépcsővel
ismét feljebb léptem, 's egy oszlopra, melly félig elfede, támasz-
kodván, szemeimet ezen emberi teremtmény-özönre szegszém, melly
alattam mozgott. E' minden színű Dominók, tarka viseletek, tré-
fás ruházatok olly mutatványt képeztek, melly emberihez nem hason-
lit. A' hangászat elkezdődék. E' ritka teremtmények a' hangászkar
hangjaitól (mellynek harmoniája, láрма, kiáltozás, nevetés, guny-
kaczajon keresztül hozzám áthatott) buzditva mozognak; kezekkel,
karok- 's nyakkal egymásba fűzködtek; nagy kör képződött kerin-
gővel kezdve; tánczosok 's tánczosnék lábaikkal rugdostak; mindig
nagyobb sebességgel keringtek; csudás állások, ocsmány mozdulatok,
's buja felkiáltások között szemlátomást sebesebben keringtek ör-
jögve, mikép részeg férjfiak; orditozva, miként elvetemedett nők;

több örültséggel mint kedvvel, több őrjöngéssel mint gyönyörrel — hasonlítván egy sor elátkozottakhoz, mely a' demonok korbácsától pokol-büntetést áll-ki. Ez szemeim előtt történt. Érzem a' levegő-huzást, melyet nyargalásuk okozott. Azok közül, kiket ismerék, mindenik olly szókat hánya felém, melyek elpirithattak. Mind e' zaj, susogás, zavar, hangászat fejemben úgy járdalt, mint a' terem-ben. Rövid idő múlva annyira voltam, hogy többé nem tudám, valljon az, mi szemeim előtt vala, álom-e vagy valóság. Annyira voltam, hogy magamat kérdém, valljon nem vagyok-e őrült, 's őkeszesek. Ritka merényletek szállának-meg, hogy magamat e' Pandämoniumba vessem, mint Faust a' boszorkány-körbe; 's érzem, hogy az után kiáltozásom, mozdulatim, állásim, kacajom övéikhez hasonlítandna. O! innen az örültségig csak egy lépés! Eliszonyodám; ki rohanék a' teremből, kapuig, utszáig üzetve az orditástól, mely olly szerelmi orditáshoz hasonlita, millyen vad állatok barlangjaiból szokott hangzani.

A' csarnokban egy pillanatig megállapodám; zavart fővel nem mertem kimenni az utszára; utamat talán nem találtam volna meg; talán egy kocsi kerekei közé vetem magamat, melyet nem láthaték; ollyan valék, millyen a' részeg szokott lenni, ki elsetétült agyában elég észet kezd arra találni, hogy állapotjával megismerkedjék, 's noha akaratot, de még elég erőt nem érez rendbeszedésére, 's mozdulatlanul meredt szemekkel az ut szegletkövére, vagy egy nyilvános sétányi fára dül.

E' pillanatban a' kapu előtt kocsi állt-meg. Egy hölgy lépett vagy rohant inkább ki a' kocsiból. A' csarnokban megállt, fejét jobbra, balra forgatván; fekete Dominóval volt leplezve; arczonását bárson álarcz fődé. Most a' bemenetnél mutatkozáék.

„Belépti-jegyét kérem!” — mond a' jegyszedő.

„Belépti-jegyemet? — viszonzá ő — nincs!”

„Ugy hát váltson egyet a' bureau-ban!”

A' Domino visszatért a' csarnokba, élénken minden zsebében kutatván.

„Nincs pénz! — felkiálta. — Ah! e' gyűrű. — Egy belépti-jegyet e' gyűrűért!” — mondá.

„Lehetlen — felelé a' nő, ki a' jegyeket adogatá — illy alku-ba nem ereszkedünk!” — és a' gyémánt gyűrűt visszalöke, mely földre esék, 's felém gördült.

A' Domino mozdulat nélkül maradt, a' gyűrűt felejtve, 's gondolatokba merülve.

Én a' gyűrűt felelém, 's neki átnyujtám. Az álarczon keresztül szemeit rajtam függni látám; egy pillanatig késelkedve tekintett

rám; azután karját karom alá tévén mondá: — ,kegyednek be kell engem vezetni: könyörületből meg kell lenni!‘

„Már távozni akartam, asszonyom!“ — vi szónzám.

„Ugy tehát adjon hat frankot e’ gyűrűért, és kedves szolgálatot tesz nekem, mellyért egész éltemben áldani fogom!“

Én a’ gyűrűt ismét ujjára vonám, ’s a’ bureau-hoz menvén két jegyet válték, és együtt léptünk-be.

A’ csarnokba érvén érzém, hogy ő ingadozott. Most másik kezével gyűrű-formát képzé karom körül.

„Baja van kegyednek?“ — kérdém őt.

„Nem, nem, semmi — viszonzá — szédülés, ’s ez minden!“ ’s a’ terembe vont.

Mi e’ vig bolondházba léptünk.

Háromszor kerültük-meg a’ teremet, nagy fáradtsággal nyitván magunknak az álorczások árján rést. Ő megdöbbsent minden ocsmány szónál, mellyet halla; én pirulék, hogy olly nővel, ki illy szavakat merészle hallani, megláttatom. Ekkor a’ terem végső szélére értünk. Ő egy székre dült. Én állva maradtam, előtte kezemet székének támaszára tévén.

„Igen csudásnak tetszhetik kegyednek; de nem csudásbnak, mint nekem; esküszöm! Nekem erről (a’ bálra tekintvén) fogalmam sem vala; mert illy dolgokat még álomban sem mertem volna látni. De nekem megírták, hogy ő egy nővel itt lesz; ’s milly nőnek kell annak lennie, ki illy helyre jöhet!“

Én bámultnak mutatkozám: ő megérte.

„Hiszen én is itt vagyok, ezt akarja kegyed mondani, nemde? — Igen, de én! ez más: én, én őt keresem; én nője vagyok. Ezen embereket örülség ’s kéj hajtja ide. Engem’ pedig, engem’ pokoli szerelemföltés. Én őt keresni mindenüve elmentem volna; éjjel temetőbe, a’ kivégeztetés napján Gréve piacra fognék menni; és még is esküszöm, leánykoromban anyám nélkül egyszer sem voltam az utszán; mint nő egy lépést sem tévék inas kísérete nélkül; és még is itt vagyok, mint e’ nők, kik az utat tudják; itt vagyok, karomat olly férjfinak nyujtván, kit nem ismerek, pirulván azon vélemény miatt, mellyet benne gerjesztek. Én ezt mind tudom! — Volt-e már kegyed szerelemföltő, uram?“

„Iszonyú!“ — felelém.

„Ugy bocsásson-meg, mindent tud. Ismeri a’ hangot, melly kegyednek mint egy örült fülébe sugja: „menj!“ — Kegyed érzéazonkart, melly mint a’ végzet kara, kegyedet szégyenre ’s büntetetre kiszti. Kegyed tudja, hogy illy pillanatokban mindenre készek vagyunk, föltevén, ha magunkat megboszúlhatjuk.“

Felelni akarék; ő hirtelen felemelkedett, szemeit e' pillanatban mellettünk elmenő két Dominóra függesztvén.

„Hallgasson! — mondá ő, 's magával vont azon álorczások után. Cselszövénybe voltam keveredve, mellyről mit sem tudék; minden szót megvonatva érzék, 's egyik sem vezethete célhoz. Azonban e' nő annyira fel volt lázadva, hogy érdekes vala. Én gyermekként engedelmeskedtem, 's mi követtük a' két álorczást, kik közül egyik szemlátomást férjfi, másik nő vala. Halkan beszéltek; a' hangok csak félig hatottak füleinkhez. — „Ő az — mormogá szépem — az ő szava; igen, igen, az ő termete.“ — A' nagyobbik Domino nevetni kezdett. — „Az ő nevetése — mondá szépem — ő az, uram! ő az! A' levél valót szóllt; o Istenem, Istenem!“

Ez alatt az álorczások előre nyomultak; mi mindig követtük; most elhagyák a' teremtet, mi mindig sarkukban valánk; a' páholyba vezető lépcsőkre léptek, mi utánok; a' páholy-sor közepén megálltak, mi mint árnyaik mögöttek. Egy kis rostélyos páholy nyílék-meg; ők beléptek, 's az ajtó becsukódott.

A' szegény teremtménynek, kit karjaimban tarték, háborgása megijeszte; arcát nem láthatám; de mivel erősen hozzám tolt, szívet dobogni, testét borzadni, tagjait reszketni érzém. Valami különös volt a' módban, melly által tanúja levék illy hallatlan fájdalomnak, mellyeknek oka előttem egészen ismeretlen volt. Azonban e' nőt semmiért sem hagytam volna el illy pillanatban.

Midőn a' két álorczást a' páholyba lépni, és ezt becsukódni látta, pillanatig mozdulatlan maradt; az után az ajtónak rohant hallgatód-zandó. Ezen állapotjában jelenlétét a' legkisebb mozdulat elárulta 's mindent elrontott volna; karját tehát erősen megfogám, egy nyomással a' szomszéd páholy zárát megnyitám, a' rostélyt leeresztém, az ajtót pedig bezártam. — „Ha hallgatózni akar — mondám neki — hallgatózzék legalább innen.“ — Ő egyik térdére esék, 's fülét keményen a' deszkafalra helyezé. Én állva maradtam a' tulsó részen, keresztbe vetett karokkal, csüggesztett fővel, és gondolkodva.

(Végzet következik.)

K Ü L Ö N F É L E.

Bordeauxi szent Mihály templomában levő halottak. — A' bordeauxi sz. Mihály temploma egy goth stilben épített és az idő vas kezétől megkímélt építmény, úgy látszik, mintha csak most került volna ki építő-mestere kezeiből; belől gazdagon 's pompásan ékesítve. Legszebb azt látni nyári estéken hét óra tájban, midőn a' lemenő nap vég-sugarai a' festett ablak-karikákra sütnék, 's egyik ajtatos öreg asszony a' másik után járul ki abból lassú léptekkel, az ablakokban álló madonnák képei előtt magát meghajtva. Egy utazó következőket beszél felőle. „Majus végén alkonyatkor ültem itt

fejemet egy oszlopnak támasztva. — Az utósó öreg asszony és a' pap is, miután ez gyóntató székét bezárá, eltűnt az iv-tornácok között. Milly fölséges egyedül lenni estve a' templomban! A' mindenütt annyira megható magány és csend itt kétszeres hatású. Lassanként megnézegettem mind azon nevezetességeket, mellyek az újságvágyó utazót e' templomba vonhatják; az Angoulême herczegnétől építtetett királyi kápolnát; a' compostellai sz. Jakab kápolnáját, hova aggatják-föl a' bordeauxi matrózok fogadalmait; a' pompás márványból vágott karzatot; az aranyzott orgonát, festett ablakokat 's a' t. Semmi látni való nem volt több, és így szabad menetet engedék gondolatimnak. — Mélyen el valék merülve, midőn egy öreg asszony, kit eddig észre sem vevék, illy szókkal üte vállamra: „uram! nem akarod-e a' holtakat megnézni?” — Olly sok előtt láttam már, hogy szintugy jól esett valahára az alvilág lakosaival is ismeretséget köthetni. Ekkor eszembe jutott Ulysses, Aeneas, Telemach, 's több más nevezetes utazó előzőnköm, kik az alvilágra is leszáltak, 's onnan éppen jutottak-föl az élők közé. Miért ütne-ki éppen nekem roszul ez ut? Legott fölálltam 's követém az öreg ismeretlent, a' nélkül, hogy hozzá csak egyetlen kérdést is tegyek, sőt rá is nézzek.

Nem mezsze kellett mennünk. A' templom déli oldala mellett áll egy magános, 150 lábnaál magasabb, torony, mellyben vannak a' templom harangjai; mit az építő mester azért helyezett ide, minthogy más helyre nem teheté. E' torony ez előtt 300 láb magas volt, 's hegyes csúpban végződött: de 1787-ben egy szélvész lezudítá felső felét. Öregem e' toronyba vezetett, lámpát vett, 's egy kopott keringő lépcsőn leszállva nem sokára egy kerek terembe értünk, hol rám nevezetes szemle várt. Kilenczven holt test vala fal mellett fölállítva, 's kezeiket körtánczra egymásnak látszának nyújtani. Nehány pillanat mulva az öreg asszony rikácsoló hangon magyarázathoz kezdett, mint valamelly viaszképgyűjteménynek vándor birtokosa: „az emberek, kiket itt kegyed lát, a' sz. Mihály egyháza gyülekezetének tagjai, 's ez előtt 1. 2. 3. vagy 4. évszázzal temetettek ide. — A' revolutio után éppen 's el nem változva találták-meg, mint hogy itt a' földnek olly nevezetes tulajdonsága van, hogy a' testeket rothadástól megóvja.“ Mig vezetöm ezeket mondá, közelebb léptem a' falhoz, a' társaságot, mellyben valék, szorosabb vizsgálat alá veendő.

A' szent Mihály templomában levő halottak csaknem olly állapotban vannak, millyenben voltak, midőn koporsóba tétettek; húsok, hajok, szakáluk, halotti ingeik — mindenök megvan. Nyelvök, tüdejek, 's belrészeik (mi legfőbb) minden sérelem nélküliek. Bőrük puha, 's hasonlít a' kikészítetthez, húsok a' taplóhoz; fogaik, körmeik és hajaiknak meg van természetes állapotjuk, 's nagyobb részének még saját arczvonásaik is. A' fiú könnyen atyjára ismerhetne. A' kevesbbé régieknek tudják nevöket is, 's élők történeteit. Különösen szembetűnő egy óriás nagyságú tereh-hordozó, ki egy nagy tereh emelésében megszakadt, és meghalt, — egy ismét párviadalban elesett tábornagy, és egy pestisben elholt egész család. Különös hatású ezen halottakat egyenesen állva, 's mintegy a' végítéletre készen látni; majd mindeniknek megvannak különböztető arczvonásaik is; egyik nevet, másik irtózni láttatik, harmadik fogait csikorgatja 's a' t.

E' nevezetes sirbolt több népmondára adott alkalmat. Többek között következő történetet beszélt az öreg asszony. „Nehány évvel ez előtt, egy asztalos fogadott, hogy éjjel egyedül a' sirboltba megy, 's egy holtat koporsóba szegez. — El is megy, koporsóba teszi a' halottat, beszegezi, fölemelkedik,

hogy távozzék: — de milly rémülést! A^o koporsó mindenütt követi; érzi, hogy ruhájánál fogva huzzák; őt vagy hat körülálló holt test megmozdul, 's csőrömpölve hull-le. A^o szerencsétlen asztalos eszmélet nélkül lerogyik. Nem soká eljönnek barátjai, 's felholtan viszik-el; három nap mulva őt fektették koporsóba.“ — Csaknem szükség fölötti megemlitenem, hogy az asztalos a^o koporsóhoz szegezte ruhája szélét, 's ez akasztá-meg.

Csuda tevő csizmakenőcs. — Angol hirlapok szerint egy gálya valamely malayi sziget partján hajótörést szenvedett. Az emberek közül, kik rajta utaztak, csak tizenketten menthették-meg élteket szerencsés uszás által. Örülvén megszabadulásuknak, a^o sziget belseje felé vonultak; azonban egyszerre véletlenül számos belföldiek közé jutván azok által elhurczoltattak egy városba, hogy ott bálvány-istenöknek feláldoztassanak. Már készen állott a^o máglya, 's a^o hegyes török a^o szerencsétlenek felé valának intézve, midőn a^o Malayiak hirtelen földre borulván az Angolok iránt legnagyobb tisztelettel viseltettek. Soká nem valának képesek a^o foglyok, e^o hirtelen változás okát eltalálni; míg végre a^o hajó pénztárnoka észrevette, hogy a^o tisztelkedés nem éppen őket, hanem a^o fábul faragott bálványnak képét illeti, mely magát a^o pénztárnoknak fényesre tisztított csizmaszárára letükrözté. A^o Malayiak ezentúl az Angolok megölésével felhagytak, sőt inkább rendelkezéseket tettek, hogy azok minél előbb Bombay-ba juthassanak. Élteknek csudás megmentését tehát egyedül a^o jó fényesítő kenőcs eszközölte. — Kérdés már most, vajjon igaz-e ezen történetecske? — korántsem; csupán bevezetésül közöltetett azon jelentés előtt, melyben kinek-kinek tudtára adatik, hogy azon csudálatos csizmakenőcs Londonban Warrennél, a^o kenőcs készítőnél, igen jutányos áron megvehető.

Asszonyi feltalálás. Parisban nem rég gróf C. olly fogadást tett, hogy jeles paripája egy gömbölyű, 40 személyre terített, asztalt minden kártétel nélkül átugrani képes. Azonban egy lovász legény sem találkozott, ki ezen nevezetes ugratást magára vállalta volna, 's így kénytelenségből elhatározá magát a^o gróf, hogy ő ülend-fel a^o paripára. Ezen elszántsága hitését a^o legnagyobb aggodalomba helyezé, ki egyszersmind teljes erejéből azon törekvék, hogy férjét ebbeli szándékának megmósolására bírja. De hasztalan volt minden fáradozás; mivel a^o gróf becsületének elvesztését féltette. Többféle sikertelen jávalatok után végre a^o grófné két töltött pisztolt vitt magával az istállóba, 's az ugratás napja előestvéjén a^o paripát agyon lövé. Ezután pedig férjéhez ment, kit elszánt hangon így szólította-meg: „Uram! gyermekeinek anyja az istállóban volt paripáját agyon lötte!“

Egy velgek. — Irlandban 1680-ban lőtték az utósó farkast. — Polybius a^o romai statust a^o sors legnagyobb mester-művének nevezi. — Midőn az Athenabeliek Filep fiját nem akarták Isten gyanánt tisztelni, Demades szónok ezt mondá: „míg az eget őrзите, a^o földet el ne veszítsétek!“ — Delos szigetén senkinek sem volt szabad születni és meghalni; minden beteg és viselős személy Rherea szigetére vitették. (L. Strabo Geogr. L. 10.)

N. A.

Nem kell a^o gyermeket ijeszteni! Milly káros a^o gyermekeket, engedelmességre szoktatni akarván, ijeszteni, következő eset is például szolgálhat. — Egy két esztendőös leányzó csekély engedetlenkedésért valamely rideg setét szobába záratott, hogy az éjt ott töltsé. A^o leánykának heves sirása és könyörgése nem lágyította-meg a^o nevelőné daczát, 's midőn másnap reggel az ajtót felnyiták, a^o leánykát tökéletes örültség állapotjában lelék. Az orvosok állítják, hogy a^o leánykát helyre hozni teljes lehetetlenség.

Temetőhely feletti versenygés. — Egy vigasztalhatlan özvegy ezelőtt 2 esztendővel első férjének halála alkalmával a' temetőben két sírhelyet rendelt, egyet t. i. férje, másikat pedig önmaga számára azon célból, hogy kedvesétől a' halál sem lehessen képes őt elválasztani. Az ujan készülendő árszabás végett a' sírhelyek értékét azonnal ki nem fizethette; de kevéssel ezelőtt adósságának lerovására felszóllíttatott. Mivel azonban időközben neki a' sors egy második férjmellé rendelt helyet, az általa kijelelt előbbi sírhely árát megadni egyáltalában nem akarta. A' bíró, ki elébe a' per elintézése terjesztetett, olly végzést hozott, hogy vagy első ura mellett foglaljon helyet, vagy pedig adósságát azonnal lefizesse.

EM L É K M O N D Á S.

Ö r ö m.

Nincs soká tartó öröm életünkben;
Most reánk pillant, 's mosolyog szemünkbe,
Íme, mig szöllok, 's kezemet feléje
Nynjtom, elillant.
'S mikor fog ismet visszatérni?
A' bú setétes fellegi közt magát
Meghuzva, el nem hagyja helyét, makacs,
Kérlelhetetlen, büszke, gyilkos.

V I R Á G.

Jó és rossz. Vannak minden nemzetben jók, egyesek, a' köz hibákban nem részesülők, kik tiszta agygyal vizsgálják a' jót, 's azt tántoríthatatlanul pártolják barátban vagy ellenségben: — valamint a' legderékebb nemzetekben is vannak egyes, alávaló, férges, megromlott tagok, az egésznek gonosz sebként ártók, kiirtásnál egyebet nem érdemlők.

V A J D A. (Hajnal. 1837.)

Hálátlanság. Semmi sem lehet fájdalmasabb, mint az emberi nemzet hálátlansága legnagyobb jóltevői iránt.

S Z E M E R E Aur. 1834.

Férjfi szépség még férjfiakra is hatást szül.

W A S H I N G T O N I R V I N G.

Szórejtvény.

Több kézen mehet-át, míg mesternek keze azzá
Tette, hogy a' terhet tartani bírja magán.
Csak fordítsd első hármam' 's olly tárgyra vezetlek,
Melly terem, és eledel, 's lopva kiszívja borod'.
Három végsőmet ha veszed csak két tagu szömből:
Fagy, hó, és jég-csap tünteti szembe neked.

M I S K O L C Z Y I S T V Á N.

Előbbi rejtvény: B a b.

Kérelem. Folyó esztendőnk utolsó havába lépven, kérettetnek e' folyóiratnak távolabb lakó pártfogójai, hogy annak jövő évi lapjaira akár a' cs. k. postahivataloknál, akár Pesten a' kiadónál rendeléseiket 's előfizetéseiket megtenni me n n é l előbb méltóztassanak. Fél évi díja postán, képpel, 6 pengő forint.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján, 114. szám

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsalja 612.